

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: **a) A. H., b) K. H.**, zastoupen zákonným zástupcem žalobcem a) a dále oba zastoupeni ustanovenou opatrovnicí Mgr. Barborou Dvořákovou, advokátkou se sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1, **c) W. A., d) M. H., e) H. H.**, zastoupeni Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Přemyslovská 848/2, Praha 3, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPA-318943-18/ČJ-2022-000022-MIG, ze dne 26. 9. 2022, č. j. KRPA-311938-16/ČJ-2022-000022-MIG, ze dne 26. 9. 2022, č. j. KRPA-311945-18/ČJ-2022-000022-MIG, ze dne 26. 9. 2022, č. j. KRPA-311937-16/ČJ-2022-000022-MIG, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2022, č. j. 19 A 46/2022-57,

takto:

I. Kasační stížnost žalobců a) a b) **se odmítá.**

II. Kasační stížnost žalobců c), d) a e) **se zamítá**.

III. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

V. Ustanovené opatrovnici advokátce Mgr. Barboře Dvořákové **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasačních stížnostech.

VI. Ustanovenému zástupci advokátovi Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasačních stížnostech ve výši **18 731** Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byli zajištěni podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky těmito rozhodnutími žalovaného: žalobce a) rozhodnutím ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPA-318943-18/ČJ-2022-000022-MIG ; žalobkyně c) rozhodnutím ze dne 26. 9. 2022, č. j. KRPA-311938-16/ČJ-2022-000022-MIG; žalobkyně d) rozhodnutím ze dne 26. 9. 2022, č. j. KRPA-311945-18/ČJ-2022-000022-MIG; žalobce e) rozhodnutím ze dne 26. 9. 2022, č. j. KRPA-311937-16/ČJ-2022-000022-MIG. Zajištěni byli za účelem správního vyhoštění; doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Následně podali žaloby proti těmto rozhodnutím žalovaného u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 9. 11. 2022, č. j. 19 A 46/2022-57, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPA-318943-18/ČJ-2022-000022-MIG [ve vztahu k žalobci a)] podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí; ve zbytku je zamítl.

[3] Soud konstatoval, že žalovaný při zajištění žalobce a) dostatečně nezhodnotil podmínky zajištění ve vztahu k nezletilému synovi [žalobce b)], který otce doprovázel. Z tohoto důvodu zrušil shora uvedené rozhodnutí žalovaného, jak bylo shrnuto výše.

[4] Tato vada se však nijak nemohla projevit v rozhodnutí o zajištění žalobců c), d) a e), neboť tato část rodiny byla zajištěna bez nezletilé osoby a odděleně (již dne 26. 9. 2022); žalobce a) s nezletilým synem byl zajištěn až následně dne 3. 10. 2022.

[5] Ve vztahu k ostatním žalobcům následně soud neshledal důvodnými žádné námitky [směřující například proti odůvodnění délky zajištění, nezohlednění zdravotního omezení žalobce c), namítaných překážek správního vyhoštění ani údajnému nedostatečnému posouzení alternativ k jejich zajištění] ani v přezkoumávaném rozhodnutí neshledal vadu, ke které by přihlížel z úřední povinnosti.

II. Obsah kasační stížnosti stěžovatelů c); d) a e)

[6] Žalobci (stěžovatelé) poté podali proti rozsudku městského soudu neodůvodněnou (blanketní) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé c), d) a e) ji následně doplnili a rozvedli, jak bude uvedeno níže.

[7] Nesouhlasili s tím, že nezohlednění nejlepších zájmů nezletilého žalobce b) nemá dopad na rozhodnutí o zajištění ostatních stěžovatelů, přičemž jejich rodinné vazby označil soud nesprávně za sporné. Závěry a skutková zjištění v této části považují dále též za překvapivé a nepřezkoumatelné.

[8] Dále namítli, že žalovaný se nezabýval tím, zda je vyhoštění potencionálně možné, přičemž poukázali na to, že stěžovatelka je státní příslušnicí Sýrie, nikoliv Libanonu. Stěžovatele e) se zase pokoušel Hizballáh rekrutovat k bojům v Sýrii, kde spolupracuje se syrským režimem; když to odmítal, příslušnici milic mu vyhrožovali a zmlátili ho. Je sice pravdou, že tyto skutečnosti netvrdil již v rámci samotného zajištění, to je však nečiní *en bloc* nevěrohodnými.

[9] Za nezákonné a neodůvodněné označili též délku zajištění, která byla stanovena na 90 dní, což považují též za nepřípustné s ohledem na možnost pravidelné soudní kontroly zákonnosti.

[10] Přijatelnost kasační stížnosti pak dle stěžovatelů zakládá skutečnost, že městský soud založil své úvahy na překvapivých skutkových závěrech (zpochybňujících rodinné vazby stěžovatelů), čímž zasáhl paradoxně i do práv nezletilého stěžovatele, jehož zájmy měl dle jeho rozsudku sledovat už žalovaný. Podstatným přesahem zájmů stěžovatelů je pak potřeba judikaturního výkladu ve vztahu k zajištění rodin s nezletilým dítětem a následného zrušení zajištění pouze jednoho z rodičů.

III. Posouzení věci ve vztahu k stěžovatelům a) a b)

[11] Žalobcům a) a b) soud napadeným rozsudkem plně vyhověl; zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPA-318943-18/ČJ-2022-000022-MIG, kterým byl žalobce a) zajištěn. I přesto však dále proti tomuto rozsudku brojí. Taková kasační stížnost je však podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“) nepřípustná. Odkázat zde lze například na usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 91/2012-41 ze dne 1. 7. 2015, publ. pod č. 3321/2016 Sb. NSS, dle kterého „*kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná*“.

[12] Vzhledem k žalobci b) pak městský soud nerozhodoval o jeho žalobě, neboť žalovaný napadenými rozhodnutími nerozhodl o jeho zajištění. Žalobce b) tak zjevně nemůže úspěšně brojit proti napadenému rozsudku. Ostatně jeho zájmy hájí žalobce a) jako jeho zákonný zástupce, jehož pak žalobce b) následuje. I v tomto ohledu tak městský soud rozhodl v jeho prospěch.

[13] Pro úplnost kasační soud uvádí, že žalobci a) a b) byli usnesením ze dne 1. 12. 2022, č. j. 1 Azs 270/2022-18, Nejvyšším správním soudem mimo jiné vyzváni, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení předložili plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, resp. k doložení splnění podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Následně soud obdržel spis městského soudu, ze kterého vyplynulo, že oběma byla usnesením městského soudu ze dne 2. 12. 2022, č. j. 19 A 46/2022-74. ustanovena opatrovnice Mgr. Barbora Dvořáková, advokátka, se sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1. Dle § 31 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu přitom platí, že „*byl-li opatrovníkem nebo jiným zástupcem ustanoven advokát, má stejné postavení jako advokát, jemuž účastník udělil plnou moc*“. Vzhledem k výše uvedenému soud považuje podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s. za splněné.

IV. Posouzení kasační stížnosti stěžovatelů c); d) a e) Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), přípustná.

[15] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle zde citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] S ohledem na povahu kasačních námitek mohlo v nyní posuzované věci dojít k zásadnímu pochybení s dopadem do hmotněprávního postavení stěžovatele, proto Nejvyšší správní soud přijal kasační stížnost k věcnému přezkumu.

[17] Soud předně konstatuje, že napadený rozsudek i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného splňuje kritéria přezkoumatelnosti.

[18] Soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, neboť z něj nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, ve kterých pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

[19] Rovněž není pravdou, že by rozhodnutí soudu bylo založeno na překvapivých závěrech, neboť městský soud náležitě shrnul obsah správního spisu (viz body 21 a následující napadeného rozsudku), stejně tak podrobně popsal rozhodnutí žalovaného, se kterým se v rozhodujících skutečnostech ztotožnil.

[20] Lze souhlasit se stěžovateli (a městský soud to nezpochybňuje – ostatně viz například body 52 a 84 napadeného rozsudku), že v případě rozhodnutí o zajištění je možné ve výjimečných případech přihlédnout k též novým okolnostem, které nastaly po vydání správního rozhodnutí. V nyní souzené věci stěžovatelé namítají, že takto měl městský soud zohlednit zajištění nezletilého syna. Pokud pak soud zrušil zajištění

stěžovatele a) s ohledem na nezhodnocení podmínek zajištění ve vztahu k nezletilému dítěti, měl pro tento důvod zrušit i zajištění ostatních stěžovatelů.

[21] S tímto závěrem se však městský soud neztotožnil, jak odůvodnil například v odkazovaných bodech 52 a 84 napadeného rozsudku, kde mimo jiné uvedl, že ostatní stěžovatelé byli zajištění odděleně a o několik dní dříve. Spíše podpůrně dále uvedl, že rodinné vazby mezi stěžovateli nadto považuje za sporné.

[22] V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že nezbytnost zahrnutí nezletilých do rozhodnutí o zajištění svých rodičů plyne z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 5. 1985 ve věci A., C. a B. proti Spojenému království (stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81) a ze dne 13. 6. 1979 ve věci M. proti Belgii (stížnost č. 6833/74)]. Vztahem zakládajícím rodinný život je bezesporu vztah rodičů a jejich dětí, o které rodiče pečují. Situace, ve které je omezena osobní svoboda rodičů a děti mohou být nadále v jejich péči pouze v podmínkách, které nepředstavují plnohodnotný rodinný život (zde v zařízení pro zajištění cizinců), je tímto zasaženo do práva dítěte na rodinný život (shodně viz rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2014, č. j. 2 Azs 58/2014-28). O takovou situaci se však v nyní posuzovaném případu nejedná.

[23] Již v rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54, však kasační soud konstatoval, že „*výše uvedené ale neznamená, že správní orgán musí přijmout rozhodnutí, které bude v souladu s nejlepším zájmem dítěte, jak tvrdí stěžovatelé. Zájem dítěte je zde sice předním hlediskem, nikoliv však jediným. Omezení osobní svobody osoby pečující o nezletilé dítě nebude zpravidla odpovídat nejlepšímu zájmu tohoto dítěte, ale bude-li splňovat kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, bude možné k němu přistoupit*.

[24] V nyní souzené věci byl negativní zásah do práv dítěte odstraněn již zrušením rozhodnutí o zajištění stěžovatele a), který se o žalobce b) v době zajištění staral. Nejlepší zájem dítěte však nelze extenzivně rozšiřovat i na zájem již zajištěných stěžovatelů a situaci, ve které by zrušení rozhodnutí o zajištění ostatních rodinných příslušníky dokonce „vylepšovalo“ situaci, ve které se rodina ocitla, neboť se působením dalších faktorů sama rozdělila na dvě skupiny a v cestě do Německa pokračovala dobrovolně odděleně.

[25] Přiléhavými jsou i závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016 – 50: „*…předmětem žalobního přezkumu nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zajištění pro účely správního vyhoštění. Pokud jde tedy o zásah napadeného rozhodnutí do rodinných vazeb stěžovatelky na území České republiky, ten spočívá toliko v dočasném omezení její svobody pobytu, které ovšem nevylučuje kontakt s rodinnými příslušníky (viz § 144 zákona o pobytu cizinců).* Shodně městský soud správně konstatoval, že otec je oprávněn zůstat v České republice po dobu řízení o správním vyhoštění (spolu s nezletilým synem). Podle § 144 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení pro zajištění cizinců jsou možné návštěvy čtyřikrát týdně v trvání jedné hodiny,

v odůvodněných případech může vedoucí zařízení nebo jeho zástupce, po dohodě s policií, povolit častější přijetí návštěvy nebo delší dobu jejího trvání.

[26] Argumentace stěžovatelů je však i jinak lichá. Jak již bylo řečeno výše – rozhodnutí o zajištění žalobce a) zrušil městský soud, neboť žalovaný nezhodnotil podmínky zajištění ve vztahu k nezletilému synovi. Tento důvod však ani teoreticky není přenositelný na rozhodnutí o zajištění ostatních stěžovatelů, kteří byli zajištění dříve, odděleně. Demonstrovat to lze na situaci, ve které by správní orgán nepochybil a při vydání rozhodnutí o zajištění žalobce a) by vytýkanou skutečnost zohlednil. Dle logiky argumentace stěžovatelů by i v tomto případě byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí o jejich zajištění (které zajištění nezletilého syna logicky zohledňovat nemohlo). To by vedlo k paradoxní situaci, ve které by existovalo rozhodnutí o zajištění žalobce a), ale nikoliv již stěžovatelů c), d) a e).

[27] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že při zajištění cizince má žalovaný povinnost zabývat se tím, „*zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, č. 1580/2009 Sb. NSS). Případnými překážkami účelu zajištění se však žalovaný musí zabývat jen tehdy, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění známy. I v této souvislosti lze přisvědčit závěrům městského soudu uvedeným v bodech 69 a následujících napadeného rozhodnutí, že žalovaný postupoval správně, pokud při svém rozhodování vycházel z informací sdělených samotnými stěžovateli a dále ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Z těchto podkladů však žádné překážky, které by bránily správnímu vyhoštění, zjevné nebyly. Správnímu orgánu nelze klást k tíži, že nezohlednil nová skutková tvrzení [ohledně jiného státního občanství stěžovatelky c), důvodům odchodu ze země apod.], která však stěžovatelé učinili až v řízení před soudem, a která jsou nadto v rozporu s dříve uvedenými informacemi.

[28] Městský soud správně konstatoval, že v rámci rozhodnutí o zajištění se zkoumá, zda vyhoštění je toliko potencionálně možné (rozhodnutí musí žalovaný vydat rychle, zpravidla do 48 hodin, na něž lze cizince zajistit podle § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky); mnohem podrobnější dokazování provádí správní orgán až v rámci samotného rozhodnutí o vyhoštění.

[29] Z ustálené judikatury kasačního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28) navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci *Saadi proti Velké Británii*, stížnost č. 13229/03, bod 79) se dále podává, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Z rozsudku č. j. 1 As 93/2011 - 79 se dále podává, že je tu „*potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.*“ (obdobně viz též rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20). Soud v takových

případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] Při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je pak nutno uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž opakovaně dovodil přípustnost zajištění v délce 90 a více dnů, přičemž v těchto případech zdůraznil výše popsanou povinnost správních orgánů délku zajištění řádně (konkrétně) odůvodnit ve vztahu k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména vyložit individuální úkony, které je v případě daného cizince nezbytné provést (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 2 Azs 142/2021 - 22, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 Azs 354/2020 - 27, ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 389/2020 - 17, ze dne 13. 8. 2020, č. j. 2 Azs 22/2020 - 25, ze dne 2. 8. 2017, č. j. 3 Azs 41/2017 - 40 aj.).

[31] V této souvislosti městský soud zcela správně uvedl, že ačkoliv mohlo být odůvodnění délky zajištění ve vztahu k stěžovatelům d) a e) detailnější, nelze hovořit o tom, že by bylo nedostatečně odůvodněné. S odkazem na výše uvedenou judikaturu se s tímto závěrem ztotožňuje v nyní posuzovaném případě i kasační soud, přičemž v podrobnostech odkazuje na body 55 a 56 napadeného rozsudky, jež popisují jednotlivé body odůvodnění délky zajištění žalovaným.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelů c), d) a e) důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnosti jako nedůvodné (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] Kasační stížnosti stěžovatelů a) a b) shledal soud nepřípustné, proto je podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl. O náhradě nákladů řízení stěžovatelů a) a b) Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[34] O náhradě nákladů řízení stěžovatelů c), d) a e) soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Tito stěžovatelé v řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

[35] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Opatrovnice ustanovená městským soudem stěžovatelům a) a b) v řízení o kasačních stížnostech neučinila žádný úkon právní služby, odměna ji tak nebyla přiznána.

[36] Stěžovatelům c), d) a e) byl v průběhu řízení před kasačním soudem ustanoven zástupce z řad advokátů. Tomu soud přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

Jde o odměnu za dva úkony právní služby, a to za převzetí věci a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží advokátovi při zastupování více osob za každou z těchto osob mimosmluvní odměna snížená o 20 % této částky. Při zastupování tří osob tak ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 7 440 Kč za každý úkon, tzn. 14 880 Kč za dva úkony. Dále mu náleží 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce je plátce DPH, proto mu rovněž náleží náhrada ve výši 21 % z částky 15 480 Kč, tj. 3250,80 Kč. Celkem tedy odměna po zaokrouhlení na celé koruny činí 18 731 Kč. Tato částka bude zástupci vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Další úkon spočívající v účasti na podání vysvětlení prováděné žalovaným dne 15. 12. 2022 kasační soud neuznal, neboť se k řízení o kasační stížnosti nevztahuje. Rovněž soud neuznal náhradu cestovních výdajů, které zástupce vyčíslil, avšak nijak nedoložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu